

ALTIN AVCILARI PLAJDA

O gün televizyonda ve radyoda, Antalya'da fırtına çıkacağı her saat başı duyurulmuştu. Ben, sonuçlarını düşünmeden sevinçle karşıladım bu haberi. Çünkü fırtına olacaksa okulların tatil edilmesi kesin gibi bir şeydi. Bu sevincimi arkadaşım Cenk'le de paylaşmak için telefona koştum. Sanki başındaymış gibi hemen açıldı telefon.

– Alo Cenk! Fırtına geliyormuş, duydun mu?

Bütün öğleden sonrasını bilgisayar karşısında oyun oynayarak geçirdiği için hiçbir şeyden haberi yoktu tabi. O da benim gibi sevindi.

– O zaman tatil olur oğlum! Televizyonda söylemediler mi tatil olacağını?

– Daha açıklanmadı, bir saattir televizyonun karşısında haberleri takip ediyorum. Bence kesin tatil ederler.

– Tamam, ben de dinlerim. Kim önce öğrenirse diğerini arasın, tamam mı?

– Anlaştık.

Tam telefonu kapatacaktım ki Cenk atıldı:

– Dur bir dakika Utku, bak ne diyeceğim, fırtına dindikten sonra benimle plaja gelirsin, değil mi?

Ne plajından söz ettiğini anlayamamıştım. Daha mart ayındaydık, bu ayda denize girilmezdi ki... Birden Cenk'in neyin peşinde olduğunu anımsadım. Her fırtına sonrası bundan söz ederdi çünkü.

– Altın aramaya mı?

– Tabi ya, bak geçen fırtınada 5-B'deki Osman var ya, arkadaşlarıyla karış karış aramış plajı. Osman'ın altın bir bilezik bulduğunu söylüyor herkes.

5-B'deki Osman, her şeyi abartan bir çocuktur. Boncuk bulsa elmas buldum diye sevinecek biri. Bunu Cenk'e de söyledim; ama Cenk, duyduğu güzel haberlerin etkisindeydi.

– Yalnız çocuklar değil ki büyükler bile gidiyormuş, demek ki buluyorlar Utku. Gidelim; bir şey bulamasak bile dolaşmış oluruz.

Deniz kıyısında arkadaşlarla dolaşmak güzel olurdu tabi. Kabul ettim. Bir arkadaşımızı daha çağırmayı önerdim. Sınıfta kendi halinde, sessiz biri olan Serkan da bize katılsın istiyordum. Serkan bizim mahallede olduğu için okul dışında da görebiliyordum onu. Sokakta oynamayı pek sevmezdi; ama bazen, ben çok

ısrar edersem katılırdı mahalle oyunlarına. Akli başında ve olgun bir çocuk olduğu için severdim onu.

Cenk de sakınca görmedi Serkan'ın gelmesinde. Telefon konuşmamızın ardından yarım saat geçmişti ki televizyon, Antalya Valiliğinin açıklamasını duyurdu. Evet! Okullar bir gün tatil edilmişti. Haberin son cümlesinde de telefon çaldı. Arayan tabi ki Cenk'ti. Valiliğın tatil kararını o da duymuş.

Ertesi gün cumaydı. Böylece üç gün kesintisiz tatil yapacaktık. Tabi ilk gün fırtınayla geçeceği için dışarıya çıkamayacaktık, ama ne gam; evde televizyon izlemek, bilgisayarda oyun oynamak, rahat rahat uzanıp yatmak da çok güzeldi. Cumartesi fırtına dinmiş olursa plaja, altın aramaya gidecektik.

Akşam yemeğinde annemle babama bu altın konusunu açtım. Annem heyecanlandı:

– Utkucuğum, güzel bir yüzük bulursan anneler gününde bana hediye edersin, değil mi?

Doğrusu ben altın falan bulacağımı sanmıyordum.

Babam, insanların dedektör denilen bulucu bir aletle fırtına sonunda, plajda arama yaptıklarını söyledi. Dedektör, toprak altındaki madenleri bulunca uyarı sinyalleri veriyormuş. Süpürge gibi bir alet, dedi babam. Acaba Cenk biliyor muydu bunu? Bilse mutlaka arar sorar, bir dedektör elde etmeye çalışırdı. Yemekten sonra telefon edip söyleyecektim ona. Bu arada Serkan'ı da arayıp cumartesi için ne planladığımızı anlatmam gerekiyordu.

Yemeğin sonuna doğru babam uyardı beni:

– Bak, oraya bir yığın ipsiz sapsız adam da gelir, dikkat edin, tanımadığınız kimselerle ahbaplık etmeyin. Bir şey bulursanız da sevincinizi belli etmeyin, elinizden alırlar.

– Bir şey bulacağımıza inanıyor musun baba?

Babam güldü:

– Evet, biraz D vitamini, biraz temiz hava ve bol iyot bulabilirsiniz. Haa, bu arada güzel deniz kabukları bulursanız toplayın, annen bayılır onlara.

Babam güneşin ve denizin yararlarından söz ediyordu tabi. Hepimiz güldük onun bu esprisine.

Yemekten sonra ilk önce Serkan'ı telefonla aradım. Onu biraz şaşırtmak istiyordum.

– Serkan, cumartesi sen, ben ve Cenk altın aramaya gideceğiz.

Serkan gerçekten şaşırmıştı:

– Altın mı? Nerede arayacaktınız?

Onunla biraz eğlenmek istedim:

– Cenk'in babası eski hamamın arkasında gizli bir kazı yapıyormuş. Cenk, orada küp küp altınlar olduğunu söyledi.

Serkan'ın bir süre sesi soluğu çıkmadı. Sonra korku dolu bir sesle şöyle dedi:

– Bunun yasak olduğunu bilmiyor musunuz, deli misiniz siz?

Öyle bir güldüm ki annem babam bile telefonun yanına gelip ne olduğunu bilmek istediler. Onlara, sonra anlatırım, diyerek Serkan'a döndüm. İşin doğrusunu anlattım. Serkan rahatlamıştı; kaçak altın aramaktansa fırtınanın armağanı olan altınları aramaya razı oldu. O da benim gibi, dalgaların dipteki altınları bizim kucağımıza atacağından pek umutlu değildi.

Ertesi gün uyandığımda sanki sabah olmamış gibi geldi bana. Hava hâlâ karanlıktı. Bir an okula gidecekmiş gibi kalkıp çantamı hazırlamaya başlamıştım ki okulun tatil edildiğini anımsadım. Yine yatağa döndüm, yarım saat daha yatak keyfi yapabiliyordum. Yatağım pencerenin yanındaydı. Perdeyi aralayıp gökyüzüne baktım, tam o anda öyle bir şimşek çaktı ki gökyüzü gerçekten yarıyor sandım. Pencere camlarının titrediğini gördüm, tabi ben de titremiştim korkudan.

Yataktan kalkıp mutfığa gittim. Ben ne zaman çok korksam annem su içirirdi, bu kez kendiliğimden su içmeye karar verdim, işe yarardı belki.

Annem ve babam çoktan işe gitmişlerdi. Masada kahvaltı duruyordu, annem bir not bırakmıştı:

“Utkucuğum, kahvaltını yap, sonra masayı topla, bütün günü televizyon karşısında geçirme, biraz kitap oku.”

Tabi kitap okuyacaktım, ama elektrikler kesilince...

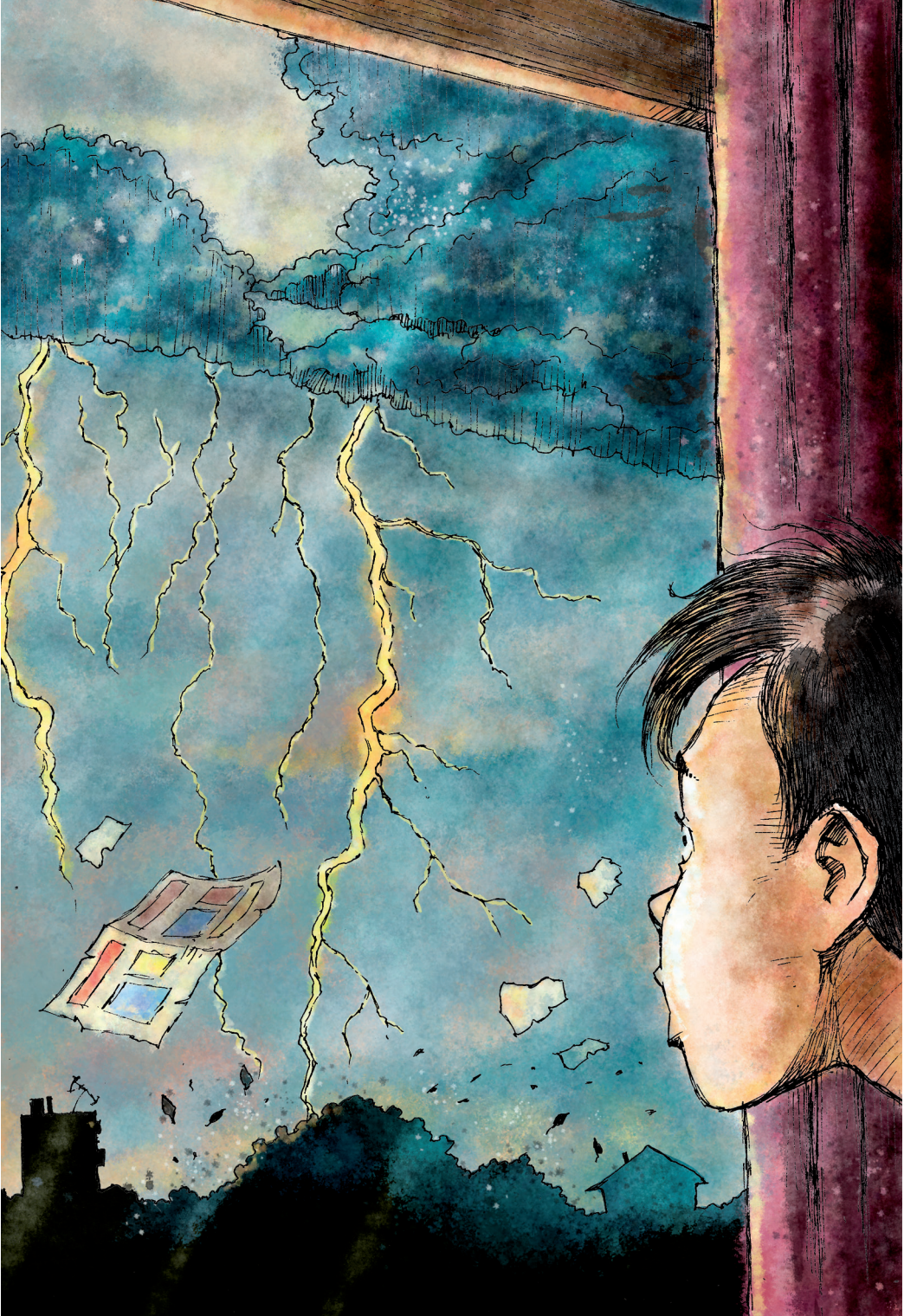
Daha önceki fırtınalarda olduğu gibi bu kez de elektrikler kesilebilirdi. Bu nedenle önceliği televizyona verdim. Kahvaltılıkları bir tepsiye doldurup annemin izin vermediği bir biçimde televizyonun karşısında kahvaltımı yaptım. Çok keyifli oluyordu. Yalnızca dışarının hâlâ akşam karanlığında gibi olması biraz ürkütücüydü.

Kahvaltımı bitirdikten sonra pencereden dışarıyı, gökyüzünü izledim. Havada durmadan çoğalan karanlık bulutlar, gidecek başka yer yokmuş gibi tam bizim evin üzerinde toplanıyorlardı. Rüzgâr da çıktı. Apartmanın bahçesindeki kauçuk ağacıyla çam ağacı, görünmez bir güç tarafından kuzeye doğru itiliyorlardı sanki. Havada dönüp duran kâğıtların ve poşetlerin danslarını da izledim bir süre. Hortum olur muydu acaba? Olsa iyi olur, diye düşündüm, böylece denizin altındaki bütün altınlar kıyıya vurur, biz de yarın onları tek tek toplarız, diye hayal kurdum.

İnsanlar neden altın takılarla suya girerler acaba? Herhalde düşmeyeceğine kesin gözüyle baktıkları için. Annem; deniz, altını çeker demişti akşam yemeğinde. Olur muydu böyle şey? Deniz, canlı bir varlık gibi, o sarı madeni tanıyıp kendi mi almak istiyordu yani? Babama bakıp annemin söylediğinin mümkün olup olmadığını sormuştum, babam gülmüştü:

– Bilmiyorum Utku, belki de öyledir.

Doğrusu bu yanıt hiç de açıklayıcı olmamıştı benim için. Belki de suda yüzerken boğulan insanların

kolyeleri, k peleridir onlar. Bunu düşününce içimi bir ürperti kapladı. Denizde bođulmuŗ birinin ya da köpek balığının parçaladığı birinin yüzüğünü m  anneme armağan edecektim yani? Gitmekten vazgeçer gibi oldum; ama arkadaŗlarıma söz vermiŗtim bir kere,  stelik Serkan'a da ben  nermiŗtim. Şimdi niçin vazge tiğimi söylesem bunu saçma bulurlardı. Özellikle Cenk'in beni anlayacağını hiç sanmıyordum.

Bu d ŗ ncelerden uzaklaŗmak için televizyonda kanelardan kanala gezmeye baŗladım. Yađmur baŗlamıŗtı, biri pencereye kova kova su döküyordu sanki. Perdeyi kapatıp lambayı açtım, böylece daha iyi hissettim kendimi. Őiddetli yağmur yüzünden elektrik mutlaka kesilir, diye d ŗ n yordum ki gök g rlemesiyle birlikte elektrik de gitti. Eh, yapacak tek Şey kalıyordu, kitap okumak.

Akŗam annem ve babam eve neredeyse sırlıslıkla geldiler. Őemsiyeleri vardı, ama babam, Antalya'da Őemsiye kullansan da kullanmasan da ıslanırsın, derdi her zaman. Yađmur "yandan yandan" yađıyormuŗ, böyle tanımlıyordu babam.

O akŗam mum ıŗıđında yemeğimizi yedik. Annem bu durumun güzel yanlarını bulmaya  alıŗtı:

– Ne zamandır romantik bir akŗam yemeđi yemiŗtik.

Yemekten sonra bana elleriyle gölge oyunu yapacağına da söz verdi. Annem gerçekten de parmaklarını

çok ustaca kullanarak pek çok hayvan gölgesi yapabiliyordu, bense yalnızca tavşan gölgesi yapabiliyordum. Babamsa bizim gölge oyunumuzdan hiç zevk almazdı. Ne zaman elektrik kesilse elektriksiz geçen çocukluğunu anlatırdı:

“Ah!.. Ah!.. Sürekli is çıkartan bir gaz lambamız vardı. Ben onun kör ışığında yapmak zorunda kalırdım ödevlerimi.”

Burada kalmazdı tabi anlattıkları. Çok zor okuduklarını, lastik pabuçlarla okula gittiğini, çanta yerine anneannemin diktiği bir torbayı kullandığını, kitap bulamadıklarını... İlk anlattığında gerçekten de ilgiyle dinlemiştim babamın zor geçen okul yıllarını. Sonra her elektrik kesintisinde aynı şeyleri dinlemekten bıkmıştım. Üstelik sözü, benim rahatsız olacağım bir yere getirirdi babam:

“Elindekilerin değerini bil, bak şimdi her şeyin var senin, hiçbir eksiğin yok, ama doğru dürüst çalışmıyorsun.”

Elektrik olmadığı için hepimiz erkenden yattık. Televizyon ne kadar oyalıyormuş meğer bizi...

– Gece gelir, diyordu babam, ya da sabaha karşı.

O akşam uykuya dalmadan önce ertesi gün bulacağımız takıların sahiplerinin gerçekten ölmüş olup olmadıklarını düşünerek sıkıntılı dakikalar yaşadım.